

LISA JACKSON

NEMOŽE
VĚŘIT NIČEMU.
ANI VLASTNÍ
PAMĚTI.

PARANOIA

Paranoia

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Lisa Jackson

Paranoia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LISA
JACKSON

PARANOIA

2020

Teď

Pacient: „Vidím ho. Vidím Lukea. Je... je naživu a usmívá se. Říká... panebože, říká: ‚Odpouštím ti.‘“

Terapeut: „Kde je?“

Pacient: „V hale. Teda v rybárně... v opuštěné fabrice na rybí konzervy, která stojí na molu nad řekou.“

Terapeut: „Vím, kterou myslíte. Mluvili jsme o ní.“

Pacient: „Už dávno je ale určená k demolici.“

Terapeut: „Já vím. Je tam ještě někdo?“

Pacient: „Ano. Ach, jistě. Jsme tam všichni. Všichni, co tam byli tu noc... tu noc, kdy Luke umřel.“

Terapeut: „Tu noc, kdy jste hráli tu hru?“

Pacient se mračí, hlas mu zeslabuje do šepotu: „Ano... Měla to být hra. Přinesli jsme ty jako zbraně. Předstírali jsme, že po sobě střílíme.“

Terapeut: „Kamarádi?“

Pacient se zamračí ještě víc a hlavou otáčí ze strany na stranu: „Ne. Nejen kamarádi. Byli tam i ostatní.“

Terapeut: „Kdo je viděl? I vy?“

Pacient: „Byla moc velká tma. Ale určitě tam byli.“

Terapeut: „A co teď? Jsou zpět?“

Pacient těžce polyká: „Nevím. Ale podle mého jsou. Je strašná tma.“

Terapeut: „Podle vás jste tedy všichni v konzervárně.“

Pacient: „Ano. Ano! Slyším hukot řeky pod podlahou, cítím ji, a slyším hlasy ostatních spolužáků. Nevím ale, co říkají. Je tam hrozný randál. Cvakají pistole a všude se ozývá dusot.“

Terapeut: „A vidíte i Lukea?“

Pacient: „Jo!“ *Pacientovy rty se zvlní v letném úsměvu.*
„Ach, můj bože! On... on žije!“

Terapeut: „Mluvíte s ním?“

Pacient: „Ano. Vždyť vám říkám.“ *Pacient se odmlčí. Úsměv mizí.* „Ale slyším ho dost špatně. Ostatní brebentí jeden přes druhého, smějí se, několik lidí vystřelilo, rány se rozléhají. Jsou to obrovské prostory. Hrozná tma. Tak nesmírné...“

Terapeut: „Co ‚nesmírné‘?“

Pacient se vzpamatuje, vypadá téměř vyděšeně, váhá a šeptá: „Tak nesmírné zlo. Jako... jako když je v té staré budově ještě něco. A schovává se to ve tmě.“ *Pacientův hlas se náhle chvěje.* „Něco... zlověstného.“ *Nastupuje panika.* Jako vždy. „Ach, bože.“ *Pacient najednou horečně drmolí.* „Já... my...musíme ven. Musíme pryč. Hned! Musíme utéct. Musíme!“

Terapeut klidně: „Je čas. Zvedáte se. Vycházíte z haly. Necháváte budovu i to zlo daleko za sebou.“

Pacient: „Ale co Luke? Ne! Nemůžu ho tam nechat. Panebože! Je postřelený! Krvácí! Musím ho zachránit!“

Terapeut: „Začínáte si uvědomovat vše kolem sebe.“

Pacient: „Ne, ne! Nemůžu ho tam nechat! Musím mu pomoci!“ *Pacienta se zmocňuje nelíčená panika.* „Pomozte mi někdo! Pomoc!“

Terapeut: „Už se musíte probrat. Odejděte odtamtud. Aspoň pro tuto chvíli. Opusťte to místo. Musíte hlavně zachránit sebe.“ *Terapeut mluví naléhavě, přejímá pevně vedení.* „Počítám.“

Pacient horečně: „Ano! Dobře. Ale... ale musím si pospíšet! A přivést Lukea...“

Terapeut: „Tři. Odcházíte z konzervárny Sea View a necháváte ji i minulost za sebou.“

Pacient: „Když Lukea opustím, tak umře. Zase a znovu. Já nemůžu...“

Terapeut rozhodně: „Dva. Jste téměř vzhůru.“

Pacient: „Já... musím s ním mluvit. Všecko vysvětlit.“ Ale podvoluje se terapeutovi.

Terapeut: „Jedna.“

Pacient otvírá oči a dívá se do malé, matně osvětlené místnosti, která slabě voní jasmínem. Stále je na polohovacím křesle, upírá oči do stropu, jeho dech se vrací do normálu. Ukliďuje se a dívá se terapeutovi do očí.

Terapeut se vlídně usmívá a tiše říká: „A jste vzhůru.“

PROLOG

*Před dvaceti lety
Půlnoc
Edgewater, Oregon*

Zbláznila ses nebo co, sakra?

Rachel pronásledoval neodbytný hlásek v hlavě, i když běžela po suché trávě, která už dlouhá léta prorůstala starým asfaltem. Noc byla tmavá, viděla jen úzký srpek měsíce, jehož bledé světlo tu a tam matně probleskovalo mezi mraky letícími po obloze. Mraky však brzy klesnou a nad řekou se začne rozlévat mlha a pronikat přes zapomenutá mola a kůly, až opuštěnou budovu zcela pohlít a posune se dál do vnitrozemí, aby zahalila město. Přes řídký opar zatím pronikalo světlo jediné bezpečnostní zářivky a Rachel dvakrát zakopla, než vůbec došla k drátěnému plotu, jímž byly pozemky bývalé továrny na zpracování ryb obehnané.

Tohle přece nemůžeš, Rachel. Opravdu ne. Jen se zamysli. Tvůj táta je polda. Detektiv, krucinál. Tak stůj!

Nezastavila se. Naopak. Proklouzla dírou v plotě, batůžkem zachytila o vystrčený drát. Při prolézání si batůžek roztrhla, ale pořád šla za kamarádkou. Teda asi bývalou kamarádkou. Rachel už si nebyla tak jistá. Drobná Lila, plná života, měla větší zájem o Rachelina staršího bratra Lukea než o ni samotnou.

„Pospěš!“ zvolala Lila a ohlédla se. Byla asi dvacet metrů před ní. Blond vlasy odrážely slabé světlo, i když probíhala po můstku, po úzké rozbité příjezdové cestě postavené na pilířích nad vodou.

Rachel sprintovala za ní.

Připadalo jí, že takhle to je odjakživa. Lila vyrukovala s plánem a Rachel ji následovala.

„Nevím, proč to děláš,“ řekl sestře Luke asi před půl rokem, když ji vezl ze školy. Rachel seděla vedle něj na místě spolujezdce. „Připadá mi, že tě má ochočenou jako pejska, rozumíš? Jsi jako štěně, které za ní pořád běhá.“ Rychle na ni pohlédl a v modrých očích měl výraz, z něhož jasně vyplývalo, že ví, jak se věci mají.

„Ale ne, tak to není,“ namítala a podívala se do šedivého oregonského dne. Déšť jim skrápěl okno a ona pocítila nepatrné bodnutí u srdce, protože věděla, že Luke má pravdu. Jen si to zarputile nechtěla přiznat.

Teď se karta obrátila, protože Luke a Lila měli „vztah“. Což bylo možná ještě horší.

„Rach! Pospěš!“ křičela Lila a ohlížela se po ní. „Už jdeme pozdě!“

„Jasně. Na vlastní pohřeb, ne?“

„Ježíši, mlč!“ Lila mávla rukou, jako by odháněla Rachelinu neochotu, a pořád běžela dál. Podle názoru Racheliny matky byla Lila hodná holka, která sešla z cesty. Střídala totiž kluky rychleji než ponožky. „Je až příliš mazaná a hezká, než aby jí to sloužilo ke cti. Na tohle děvče se pořád lepší akorát průšvihy,“ varovala nesčetněkrát dceru Melinda Gastonová. „Ona je typ ženské, která dobře ví, co chce, a jde si za tím bez sebemenších ohledů.“

Většinou to byla pravda. Tedy ne absolutní pravda.

„No tak *pospěš!*“

Rachel zrychlovala, běžela za slabým světelným odrazem z reflexních proužků na patách Liliných sportovních bot. V závěsu. Jako vždycky v závěsu. Už to začínal být problém. Musí na sobě zapracovat a nějak vztah s Lilou napravit, ale ne dneska.

Když Rachel kamarádku doběhla u největší haly, obrovité stavby připomínající stodolu, stojící na trouchnivějících pilotech nad řekou, do nosu jí pronikl silný zápach brakické vody z řeky, která se mísila s vodou oceánu, do něhož ústila. Konzervárna se nad nimi tyčila jako temný přízrak, jako rozpadající se obr odsouzený ke zkáze před dávnými lety.

„No bezva,“ ucedila Lila znechuceně. „Všichni jsou tady před náma.“

„Jak to můžeš vědět?“ Rachel mluvila polohlasem; bála se, že ji někdo zaslechne. Rozhlédla se po volném prostranství plném děr, kolem dávno opuštěných budov, ale nikoho neviděla. Přesto cítila, jak se jí vlasy ježí strachem.

„Prostě to vím, chápeš?“ Ztichla. „Poslouchej... Slyšíš?“

Zpoza ztrouchnivělých dřevěných stěn vycházely zvuky. Tlumené hlasy, dusot běžících nohou a dokonce i staccatový rytmus střelby. *Cvak! Cvak! Cvak!* Nezněla jako opravdová střelba, ale jen jako hlasité cvakání.

Vzduchové pistole.

Bezpečné.

Jenže co kdyby? Rachel byla i tak nervózní, žaludek měla jako na vodě.

Další dávka z automatické zbraně.

Rachel se rozbušilo srdce a sledovala, jak Lila otvírá batůžek a vytahuje pistoli, která se leskla v namodralém svitu bezpečnostní zářivky.

Rachel těžce polkla. Ačkoli věděla, že Lilina pistole je jen replika a z hlavně jí vyletují kuličky, a ne skutečné náboje, přesto jí připadala dost nebezpečná. Stejně jako ta její.

„Když já...“

„Cože? Ty se z toho teď poděláš?“ obořila se na ni Lila. Nedokázala skrýt nesouhlasný tón. „Po těch tvých řečech, jak toužíš provést něco, co by bylo ‚přes čáru‘ a čím bys šokovala své rodiče?“

„Ne, ale...“

„No jasně.“ Lila jí na to nemínila skočit. „Bezva. Dělej, jak myslíš. Stejně si vždycky prosadíš svou. Ale já potřebuju mluvit s Lukem.“

„Tady?“

„Kdekoli.“

Prásk! Prásk! Prásk! Prásk! Prásk!

„Co to je, krucinál?“ zeptala se Rachel. „Není to opravdová bouchačka?“

„Ne. Myslím, že není.“

„A co to teda je?“

„Do prdele... Mohl by to být Moretti. Nate říkal, že si s Maxem přinesou bouchací kuličky, aby hra působila ‚autentičtější, chápeš? Jako kdyby nebyla i bez toho dost strašidelná.“

„Cože?“

„Já vím. Blázinec, co?“ Lila vypadala naprosto nevzrušeně, nedala se odradit. „Nate je hrozný pitomec! Nikdy neví, kdy přestat. Dokonce si sehnal nějaké zařízení, aby byla pistole hlasitější a ještě jiskřila, no chápeš to?“

To tedy znělo čím dál hůř. Rachel Natea znala. Synáček pana doktora, nejlepší Lukeův kamarád, přestože na střední chodili každý do jiné třídy. „Myslím, že bychom to měly pustit z hlavy a...“

„Já nemůžu. Musím najít Lukea.“ Než Rachel stačila uvést další argument, Lila proklouzla úzkou škvírkou v pootevřených obrovitých vratech haly. Rachel šla se staženým žaludkem za ní.

Uvnitř byl prostor jako obří jeskyně, který strašidelnou atmosféru ještě násobil. Možná se Rachel stala obětí své vlastní představitosti, ale měla dojem, že cítí pach prastarých rybích vnitřností a šupin seškrábaných z ulovených ryb. Tyto zbytky se házely otevřenými dírami v podlaze přímo do řeky pod halou, kde už na krvavá sousta číhali tuleni, lachtani a rackové.

Je to jen ve tvé hlavě, nezapomeň. Opuštěná konzervárna dlouhá léta chátrá.

Tato myšlenka ji nijak neuklidnila. Měla nervy nadranc.

Rachel se uvnitř zarazila u dveří a snažila se zorientovat. Nikdo z ostatních – dokonce ani Lila – nevěděl, že už tady ve dne byla, vlastně v podvečer, když světla pomalu ubývalo. Prozkoumala vnitřek haly, aby získala výhodu na noční hru. Pokusila se uložit si do mozku mapu všech riskantních míst a nebezpečných děr v podlaze, hromady zrezivělých sudů, žebříky i kladky. Teď sice nikoho neviděla, ale ostatní přítomné slyšela. Šepot a kroky na prastarých dřevěných prknech. Dunění bot při zdolávání kovových žebříků nebo šourání podrážek na lávkách nahoře. Všechny zvuky však přehlušoval divoký tlukot jejího srdce.

Připomínala si, že je tady přece s přáteli, se spolužáky ze školy, jen pár jich bylo starších. Nemusí se ničeho bát...

Cvak! Cvak! Cvak, cvak, cvak!

Někde za ní spustila palbu kuličková airsoftová puška. Střílela v rychlých dávkách, které jí svištěly kolem uší.

Trhla sebou. Prudce se otočila. Vlasy jí létaly přes oči, zvedla pistoli a namířila na... nic tam nebylo. Krucinál! Přimhouřila oči, srdce jí tlouklo jako zvon, měla dojem, že vidí stín, který se pohybuje u pootvřených dveří. Možná... Se staženým hrdlem namířila. Jenže počkat... možná zase nic. Prst jí strnul na spoušti. Na tváři cítila pramínky potu.

Opravdu je toho schopná? Dokázala by vystřelit na člověka? Po všech kázáních a varováních z úst svých rodičů? Srdce jí bušilo, pot se jí řinul ze všech pórů, v krku měla vyprahlo, marně polykala. To je šílenství! Cvokárna!

Rachel sklonila zbraň. „Lilo, myslím, že ne...“ začala a přes zvuky kroků a hlasy ostatních ji nebylo téměř slyšet. Jenže Lila už zmizela. No samozřejmě. Běžela za Lukem.

Plížila se podél zdi, vybavovala si centrální schodiště a lávky nad hlavou, vysoký strop a trámy těsně pod ním, zvedal se do lomenice nad zbylými pásovými dopravníky. Pod dopravníky byla řada obrovských děr v podlaze, kde zůstaly skluzné žlaby, kdysi zakryté, teď otevřené.

Ozvala se další dávka a dopadla sprška kuliček. Rachel se automaticky přikrčila a přeběhla pod otevřené schodiště. Nakukovala mezi kovovými stupni.

Dup, dup, dup! Někdo nejistým krokem dusal po schodech ve snaze nenechat se trefit.

Rachel rychle couvala, málem zakopla a praštila se hlavou o kus upadlého zábradlí.

„Krucinál,“ zašeptala polohlasem. Po sérii pronikavých výstřelů uslyšela rychlý dusot kroků, tentokrát běželo několik lidí, snažili se silou mocí dostat pryč, někteří se smáli, jiní šeptali. Jí stále tlouklo srdce jako o závod, cítila tepající bolest hlavy, a přestože si znovu a znovu opakovala, že se nemá čeho bát, nedokázala se uklidnit. Pořád ji pronásledoval strach, co se stane, až doma zjistí, že s Lilou lhal, protože každá tvrdila, že bude spát u té druhé. Lilina matka by je možná kryla, ale Rachelini rodiče by se bez ohledu na nadcházející

rozvod proti své dceři spojili. A kdyby ji někdo přistihl při neoprávněném vniknutí do budovy... Zatracená konzervárna... neměla sem vůbec chodit.

Plesk! Plesk! Plesk!

Obrovskou halou se rozezněly série výstřelů.

„Au! Kristepane!“ ozval se našťvaný mužský výkřik. „Do hajzlu! Nestřílel do ksichtu! Kurva! Jsi mrtvý muž, Hollandere!“ Nate Morretti. Bez sebe vzteky.

Ozvaly se další a hlasitější výstřely. Nebo to byly bouchací kuličky? Kdosi pořád pobíhal sem a tam. Za sebou uslyšela zběsilé kroky. „Padáme!“ vykřikl kdosi.

„Revo? Kde jsi?“ Dívčí hlas... Bože, možná Violet. „Revo! Mercedes!“ Dívka zněla hodně vyděšeně.

„Vi?“ zašeptala Rachel. „Jsi to ty?“ Zase zvedla pistoli. Třásla se jí v ruce.

Někdo vybíhal do schodů, boty duněly na plechových stupních.

Další výstřely a prška záblesků.

Tohleto je všechno úplně mimo!

„Rachel!“ ozvala se znovu Violet. Tentokrát blíž. *Křup!* „Au! Do prdele. Auvajs! Krucinál! Sakra fix!“

„Co je?“

„Do něčeho jsem vrazila. Panebože, to bolí! Moje noha! Moje holeň! Au! Myslím... Mám dojem, že mi teče krev. Aaauuu!“ Hlas se jí třásl, jako by brečela. „Je tady tak strašná tma.“

Najednou se ocitla vedle Rachel, schovala se za kovové schodiště.

„Nic nevidím.“ Popotahovala a byla tak blízko, že ji bylo slyšet i přes neustálé dunění kroků, pleskání výstřelů a výkřiky zasažených. „Měla jsem si vzít brýle.“

„Ty sis je nevezala?“ Rachel mžourala do tmy mezi stupni schodiště. Nedávalo to smysl. Nejenže byla Violet bez brýlí slepá jako netopýr, ale hodně lidí si vzalo kvůli střelbě ochranné brýle – a ona žádná?

„Ne. Nechtěla jsem si je poškrábat.“

Což byla asi lež. Violet se za brýle styděla, ale teď nemělo cenu jí něco vyčítat.

Prásk! Tohle rozhodně *nebyla* airsoftová zbraň.

„Honem ven,“ zavelela Rachel a nečekala na reakci. Nemínila čekat na Lilu ani riskovat, že se zraní. Obešla schodiště a vyrazila k vratům. Jestli bude muset, půjde zpátky domů potmě sama. Další kanonáda. Viděla jiskry, bouchaly kapsle, ale i tak to znělo jako opravdové výstřely.

„Jdu taky,“ řekla Violet. „Ach bože, moje noha... Au! Kruci! Au! Přestaňte!“

Tohle už začínalo být šílené. Rachel volnou rukou popadla Violet. „Honem,“ pobízela ji, ale zničehonic se dostaly pod palbu, všude štěkaly zbraně, slyšely výstřely, viděly jiskry, řady kuliček postupně vybuchovaly a zůstával po nich dým. „Honem!“ houkla na Violet, když kolem nich prolétla další dávka, cítila, jak ji něco škráblo do ramene a také do tváře. Pálilo to. „Zatraceně!“

A další salva.

Moc se nerozmýšlela, stiskla spoušť a zároveň couvala ke dveřím.

Prásk! Prásk! Prásk!

Bouchací kuličky i výstřely se rozléhaly halou.

„Aaa!“ zařval mužský hlas. „Co to sakra...? Ježíšimarja! Já... Koupil jsem to!“

Luke?

Strnula. Něco v jeho tónu se jí nezdálo.

Violet zaječela, zděšená do morku kostí.

Rachel se obrátila a spatřila v šeru bratra. Popelavý v obličejí, oči vytřeštěné, vpředu na tričku měl krvavou skvrnu.

Podlomila se pod ní kolena.

Zhroutila se na zem a Violet vřískala, že málem spadla střecha.

Rachel vypadla zbraň z ruky.

1. KAPITOLA

Edgewater, Oregon

Ted'

„Proč ne?“ Violet Sperryová si nalila další sklenku a pohodlně se zabořila do naducaných polštářů na posteli. Otázku směřovala na svého pejska jménem Honey, což byl heboučkový Kavalír King Charles španěl, který ze svého pelíšku sledoval, jak Violet dopijí láhev. Jako by jí rozuměl. Jenže to bylo lepší než mluvit sama se sebou. Aspoň si to myslela. Nebo je stejně šilené mluvit k sobě jako mluvit na psa? Nechala pootevřené okno a lehký jarní větřík teď čechrал záclony a přinášel do pokoje vůni zimolezu, která se příjemně mísila s opojným aromatickým merlotem.

Vířila vínem ve skleničce a při pohledu na úžasnou purpurovou tekutinu se usmála, načež si dala navýsost uspokojivý doušek tohoto neskutečně chutného moku. Poslední sklenka. Jednoznačně. Nepůjde přece dolů, aby si otevřela další láhev. Ne, ne, ne. Tu prázdnou postavila za lampičku na noční stolek. „Důkazu“ se zbaví zítra, než přijede Leonard.

Leonard.

Její manžel už přes patnáct let.

Kdysi štíhlý sportovec s pohotovým úsměvem a hustými hnědými vlasy. Když se s ním seznámila, měl před sebou světlou budoucnost, celý svět mu ležel u nohou. Velice jí pomohl, zvedl ji z bahna

a skutečně jen díky němu se jí podařilo překonat trauma noci, kdy zemřel Luke Hollander. Před dvaceti lety tam totiž také byla. Viděla ho umřít. Kristepane, bylo to příšerné. Nikdy neměla do té zatracené konzervárny chodit. Vyplížila se tehdy v noci z domu, jen aby si to s Lukem Hollanderem vyříkala. Opravdu mu měla v úmyslu povědět, že je do něj zamilovaná? Určitě by se jí vysmál a ona by se z té přízračné staré barabizny zdekovala jako zpráskaný pes. Nebyla totiž jediná, která byla po uši zamilovaná do bratra Rachel Gastonové – teda nevlastního bratra, nebo co vlastně byl.

Jak je to dávno! Jako voda pod mostem. Nebo možná pod podlahou strašlivě zchátralé fabriky postavené přímo na pilotech nad řekou.

Díkybohu to bylo nesmírně dávno.

A v mezidobí potkala Leonarda, muže s hlavou plnou krásných snů.

Bohužel mu žádný nevyšel.

Ano, nejdřív se přestěhovali do Seattlu, protože měl v úmyslu stát se malířem, velkým umělcem, a dokonce něco investoval do místní galerie, jenže toto úsilí naplnit vzletné ideály bylo jen dočasné. Samozřejmě. Kdo vzletne, padá z větší výšky. Podobně „dopadl“ i její pokus rozjet pěveckou kariéru v garážové kapele, která to ovšem nikdy nedotáhla dál než do zapadlých barů.

Ani jednomu z nich to zkrátka nevyšlo.

Po pár letech Leonard pohotově – vlastně ne, téměř *dychtivě* – všechny své sny zahodil a vrátil se zpátky do rodného města. Tady v Edgewateru přijal místo v otcově firmě – v obchodě s nábytkem. Mluvil se o tom, že se stane otcovým partnerem v podnikání a nakonec převezme otěže Sperryovy nábytkářské firmy, ale ani to se nějak nepodařilo. Starý pan Sperry dodnes chodil každý den do práce a doslova nakukoval Leonardovi přes rameno, zatímco on se ze všech sil snažil prodávat konferenční stolky, lampičky a křesla místním trapným chudákům.

Další doušek vína, aby zředila poslední náznak nespokojenosti. Uvelebila se na měkkých poduškách postele, nejlepší, kterou bylo možné sehnat s prodyšnou, ale zároveň pevnou matrací a polohovacím zařízením, které umožňovalo zvedat rošt pod hlavou nebo pod nohama pouhým stisknutím tlačítka.

To byla jedna z výhod manželky Leonarda Sperryho, nábytkového magnáta – tedy spíš neobyčejně obyčejného prodavače nábytku.

Na prd.

Podívala se na telefon a na displeji si všimla zprávy od Lily. Zamžourala, aby ji přečetla:

Nezapomeň. Schůzka kvůli srazu. U mě. Zítra v 19.30.

Přileť, orle!

To určitě...

Violet se v žádném případě nemínila toho pitomého setkání spolužáků po dvaceti letech od maturity účastnit, a už vůbec neměla chuť podílet se na jeho organizaci. A klábosit o středoškolském sportovním týmu? Tolik let po maturitě? *Fuj!* Dlouze se napila a zprávu vymazala. Už na škole neměla Lilu v lásce a dnes ji měla ráda ještě míň. Lila se tvářila jako hrozně důležitá obyvatelka Edgewateru, ráda šplhala po společenském žebříčku a organizovala všechno možné. Jako kdyby bylo bůhvíjak zásadní být vdaná za starého chlapa, shodou okolností právníka, a konat všemožné dobré skutky pro miniaturní komunitu městečka. Navíc muž, kterého si vzala, byl fakticky starý jak Metuzalém a k tomu všemu otec spolužáka. „Není to nechutné?“ promluvila do skleničky.

A teď si Lila vzala do hlavy, že se Violet stane členkou „organizačního výboru“, jak tomu říkala. Jenže to byl jen jeden důvod, proč byla Violet tak popuzená. Dalším byla ta kráva Mercedes Jenningsová... ne, počkat, změnila si příjmení. Je vdaná za Toma Popea. Inu, ještě lepší, tedy pitomá Mercedes *Popeová*, zuřivá reportérka, která s ní chtěla udělat rozhovor o smrti Lukea Hollandera.

Po dvaceti letech. Připravovala retro seriál článků do místních novin.

Ani omylem.

Oprava: Nikdy v životě, sakra!

Střední školu a všechny dramatické zážitky s ní spojené, slzy i tragédie měla díkybohu dávno za sebou, je vdaná za Leonarda, má tři rozkošné, přenádherné chlupaté miláčky a... Podívala se z okna

do temné noci. Kristepane, jak je možné, že se z jejího života stala taková rozplizlá srágora?

Honey přicupital přes pokoj a zakňučel u postele.

„Pojď, ty jeden!“ řekla mu Violet a při pohledu na šťastného pej-sánka se jí hned zlepšila nálada. „Nemůžeš spinkat? No tak, skoč sem za mnou.“ Poplácala dlaní peřinu a Honey bez váhání rychle vyskočil na postel, jako by snad čekal, že by si to mohla ještě rozmyslet. Což nebylo pravděpodobné. Domácí mazlíčky v posteli rezolutně odmítal jen Leonard. „A je to.“ Podrbala hebkou nazrslou srst.

Když se Honey uvelebil na měkkých poduškách vedle ní a schou-lil své drobné tělo do klubíčka, začala Violet přepínat televizní kaná-ly a hledala noční show. Moc nerada to přiznávala, ale když byl Leo-nard mimo město, špatně se jí spalo. Vlastně to byla hloupost, že se cítila bezpečněji, když chrápal vedle ní. Ano, měl nějakých patnáct kilo nadváhu a jeho kdysi krásné husté vlasy prořídly do té míry, že si zbylé šedivé pramínky nechával stříhat nakratoučko. Nesouhlasil s její zálibou v popíjení vína – *zarputile* nesouhlasil –, jenže se na-konec s jejími zlozvyky vyrovnal. Když mu sdělila, že nemá zájem o děti, také se s tím vypořádal.

Proto měla psy. Své miláčky. Tři čistokrevné Kavalír King Char-les španěly. Honey byl v posteli s ní a druzí dva spali schoulení do klubíčka ve svých stejných pelíšcích u skříně v koutě. Pokusila se odložit skleničku na noční stolek, jenže jí vyklouzla a víno vystříklo na postel i do pootevřené zásuvky stolku.

„Sakra!“ začala se rozčilovat, ale poté usoudila, že všechno ukli-dí až ráno. Na peřině byly jen malé flíčky, zítra ji převleče. Vytře i víno ze zásuvky, ale až za světla, hned, jakmile vstane, než se vrátí manžel. Leonard nepojme sebemenší podezření.

Byla trošku vláčná, vlastně možná víc než trošku, ale co na tom záleží, když Leonard přijede až zítra? A cítila, jak se celá uvolňuje, snad i kosti jí měkly, bylo to tak příjemné. Zavřela oči a vzdáleně si uvědomovala, že monolog moderátora noční show skončil a že teď zpovídá svého prvního hosta, což byla herečka, která právě natočila nový film a...

Honey se pohnul a najednou překvapivě výhrůžně zavrčel.

„Psst,“ okřikla ho usínající Violet ochraptěle těžkým jazykem.
Jenže pes ostře vyštěkl.

Violet otevřela oči a podívala se na pelíšky, kde předtím spali druzí dva psi. Bez brýlí musela mhouřit oči. Jeden z nich, černo-zavý s krásnou lesklou srstí, civěl na dveře. „Che, klid!“ okřikla ho. Páni, co to s ním je? Jako by to nestačilo, třetí pejsek Trix, obvykle velice plachý tříbarevný španěl, také vrčel v pelíšku a upíral pohled na dveře ložnice.

Violet se vmžiku sevřel žaludek strachem a obavami. Co když se Leonard vrátil dřív? Krucinál! Jak schová skleničku a láhev a...?

Počkat, počkat! Kdyby to byl Leonard, psi by nevrčeli... Ne, ne. Naopak. Mnohem pravděpodobněji by nadšeně ňafali a připravovali se na to, jak na něj budou skákat a vítat ho. Navíc vůbec neslyšela rachocení garážových vrat, která by se musela otevřít.

Podívala se na budík. Zářící číslice viděla maličko rozmazaně, ale přecíst je dokázala.

00.47.

Ne, manžel by nedorazil tak pozdě, aniž by předtím zavolal. Šát-rala po nočním stolku a hledala telefon. Podívala se na zprávy. Od Leonarda žádná.

Klap.

Málem se jí zastavilo srdce.

Opravdu něco zaslechla?

Hluk z chodby?

Ale všichni psi jsou přece tady s ní!

Polkla a vypnula zvuk televize. Na obrazovce se moderátor i jeho host zjevně hurónsky smáli, přestože byla televize tichá.

Violet napínala uši a snažila se něco zaslechnout přes tlukot svého srdce.

Nic neslyšela.

Všude ticho.

Jenže *cítla*, jako by se něco dělo. Tohle se jí teda vůbec nelíbí.

Nepodléhej svým pocuchaným nervům.

Ani hlásek.

Honey vedle ní ztuhl, velké oči upíral na dveře.

Ježíši, ti zatracení psi ji děsí ještě víc.

Che zavrčel.

Trix se k němu přidal.

Tohle nevěstí nic dobrého. Vůbec nic dobrého.

Ale zřejmě to nic neznamená.

Nesmí to nic znamenat.

Olízla si rty a snažila se zahnat strach. Dům je dobře zamčený. Tím si byla jistá. Osobně zkontrolovala dveře i okna. Opravdu nezapomněla? Dovnitř by se nikdo nedostal... tedy... pokud by neproklouzl psími dvířky v kuchyni nebo... a sakra! Co dveře do garáže? Obyčejně se zavíraly na závoru, jenže Leonard ji někdy zapomněl zasunout, třeba když vynášel odpadky. A samozřejmě vnitřní dveře do domu z garáže zůstávaly vždycky odemčené.

Tep se jí ještě o něco zrychlil, ale pořád úspěšně bojovala s úzkostí, která ji svírala jako v kleštích.

Nemáš důvod k panice.

Zatím.

Znovu si olízla rty, pomalu otevírala zásuvku v nočním stolku, našla brýle a nasadila si je, přestože byly také polité vínem. Pak potichoučku vytáhla pistoli. Hlavou jí bleskla vzpomínka na den, kdy poprvé vzala do ruky zbraň. Té noci. Před dvaceti lety. Jenže tehdy měla v ruce airsoftovou pistoli. Ta skutečná je těžší, a ona momentálně držela devítku Smith and Wesson Shield, poloautomatic, který dokáže nadělat pěknou paseku. Odjistila ji a sevřela poněkud lepkavou pažbu v dlani.

Ach bože...

Těžce polkla a snažila se uklidnit. V hlavě měla pořád trochu mlhu, ale už vyklouzla z postele. Když Honey chtěl jít s ní, přikázala mu potichu: „Zůstaň!“ a pohlédla na další dva psy, kteří oba ve svých pelíšcích také stáli. Sykla na ně stejný rozkaz.

O nic nejde. Pravděpodobně zaslechli sousedy... nebo možná myš... nebo něco takového. Ale nikdo cizí tady není. Pane bože, prosím tě, ať tady není nikdo cizí.

Vklouzla bosýma nohama do pantoflí a zamířila ke dveřím. Málem zakopla a tu zatracenou pistoli upustila.

Vzpamatuj se.

Che znovu zaštěkal.

„Psst!“

Škráááb!

Ozývalo se to z druhé strany dveří.

Měla by zavolat policii.

Je úplně jedno, jestli muži zákona zjistí, že má špičku – nebo spíš že je opilá – a v ruce drží zbraň. Nezáleží na tom, že si celou tu historku o člověku, který se vloupal do domu, mohla vymyslet.

Rozhodující byla reakce psů.

Všichni v pozoru, oči upřené na ty pitomé dveře.

Nic to není, nic to není.

Natáhla levou ruku ke dveřím, pistoli měla v pravé. Vydechla a pomalu tiskla kliku, prudce dveře otevřela dovnitř a nakoukla do chodby, kde kousek nad podlahou matně blikala jen noční světýlka a slabě ozařovala schodiště.

Zamrkala a mhouřila oči.

Nic.

Žádný stín se nepohnul.

Nikdo na ni nečíhá.

Všechno sis to vymyslela.

Ale počkat!

Zdalo se, že dveře do vedlejšího pokoje jsou dokořán. Určitě nebyly otevřené, když kolem nich šla do ložnice.

Nebo byly?

Cítila, jak se jí ježí všechny chlupy, a strčila do dveří. Pomalu je otvírala víc a víc, slyšela, jak tiše vrzly.

Vstoupila do hostinského pokoje, kde byly napůl zavřené žaluzie, takže světlo z pouličních lamp dopadalo v prouzcích na postel. Natáhla ruku, aby rozsvítila.

Bum!

Dveře jí narazily do obličeje.

Cítila doslova výbuch bolesti.

Praskla jí nosní chrupavka.

Brýle se rozbily a spadly na zem.

Krev stříkala na všechny strany.

„Aaaa!“ vykřikla a zvedla pistoli.

Silné prsty ji popadly za zápěstí a zkroutily jí ruku.

Další příšerná bolest jí vystřelila paži až do lokte, jako by jí chtěl útočník vykloubit rameno.

Silou vůle svírala pistoli v prstech a tiskla spoušť.

Prásk!

Pistole spustila. Uvnitř domu zazněla ohlušující rána. Trhla sebou, protože dotyčný, který s ní byl v pokoji, jí pistoli vyškubl a kroutil ruku takovou silou, až si byla jistá, že ji má zlomenou. Zaječela bolestí a bránila se. Chtěla mu utéct, ale útočník ji nutil couvat. Uklouzla jí noha. Psi – její miláčkové – štěkali jako pomnutí a škrábali na zavřené dveře ložnice.

Pořád ji tlačil, musela jít pozpátku, bosé nohy jí klouzaly na koberci, oči měla oslepené krví. „Ne!“ vykřikla, když jí hlava narazila do zábradlí. Zamrkala, snažila se zaostřit, a v tu chvíli cítila tlak na očích. Páska? Kriste na nebi, copak ji ten zloduch chce někam odtáhnout a nepřeje si, aby viděla, kudy ji vleče, případně chce utajit svou identitu?

Žaludek se jí svíral strachy. Ten maniak ji určitě znásilní nebo jí ublíží nějak jinak a určitě ji nakonec zabije.

Bránila se víc. Zběsile si drásala obličej ve snaze masku si strhnout, ale držela pevně. Přilepená ke kůži.

Panebože!

Začínala panikařit, vůbec nic neviděla, marně máchala rukama směrem k útočníkovi. Chtěla ho aspoň škrábnout, aby získala chvilkovou výhodu, ale k ničemu to nebylo. Neměla rychlé reakce, pořád ji otupoval alkohol, hlavou jí tepala bolest, rozmáchla se a minula, otočila se a najednou cítila, že ji někdo zvedá.

Ne!

Ochraptlý hlas se ptal: „Jaké to je být doopravdy slepá?“

Cože?

Vzápětí už letěla vzduchem a při pádu ještě zavadila rukou o řetězku lustru, až křišťálové ozdoby zacinkaly. Věděla, že ve zlomku vteřiny bude ležet rozbitá na mramorové podlaze vstupní haly.

Vykřikla z plných plic, ale ihned ztichla, protože přistála na tvrdé zemi.

Třísk!

Dopad byl prudký, tělo zadunělo na podlaze.

Zapraštěly jí snad všechny kosti a nárazem si rozbila hlavu. Prudce a sykavě naposledy vydechla, polámané zuby cvakaly o sebe. Tiše zasténala. Ucítila, jak se jí ústa plní krví.

Panebože.

Pokoušela se pohnout.

Nemohla.

Naštěstí zůstala při vědomí jen na tak dlouho, aby si byla jistá, že jí v těle nezůstala jediná kůstka celá.

2. KAPITOLA

Prásk! Prásk! Prásk!

Výstřely se v konzervárně Sea View rozléhaly tisícero ozvěnou.

Rachel se připlácla ke zdi. Zní to tak skutečně! Vůbec ne jako cvakání airsoftových zbraní, ale jako rány opravdové pistole. Přímo tady, v té obrovské zpráchnivělé barabizně, nasmrádlé pachem shnilých ryb a potu.

Prásk! Prásk!

Někdo křičí.

Klopí pohled, vidí zbraň ve své ruce.

Ježíšikriste!

S tlukoucím srdcem odhazuje tu zatracenou pistoli daleko od sebe. Zbraň klouže po podlaze a vzápětí padá do otevřené roury a sjede propadlem do divoce plynoucí řeky pod nimi.

„Rachel?“ zaznívá k ní Lukeův hlas a ona ho už vidí, je celý bledý, klopýtá, rukou si tiskne hrud', mezi roztaženými prsty mu prosakuje krev. „Proč?“ Tváří se šokovaně a padá. „Proč jsi mě...?“

Ach bože, to ne!

Tentokrát se rozezní výkřik z jejích úst. On couvá, obličej se mu rozpadá do hnusné měkké hmoty hemžící se červy.

Ne! Ne! Ne!

•

Rachel prudce otevřela oči a zjistila, že civí na strop své vlastní ložnice. Jediné světlo vycházelo z modravých číslic digitálního budíku.

Krucinál. Pět třicet sedm ráno.

Uklidni se. Byl to jen sen. Zlý sen. Stejný, jaký ti narušuje spánek dvakrát třikrát týdně.

Bože bože... Dlouze rozechvěle vydechla a odhrnula si vlasy z očí. Dům byl tichý a klidný. Jen rachocení kotle vytvářelo vzdálený hluk, ale určitě ještě slyšela tlumené prásknutí výfuku starého auta – tipovala, že to bylo tak dvě ulice od nich, možná pošťák, který roznáší ranní noviny.

Zbaví se někdy svých nočních můr?

Ještě že neprobudila děti a kupodivu, jak se zdálo, ani psa. Žlutohnědého chlupáče nejasné rasy, který měl hranatou tlamu jako boxer, ale dlouhá srst na nohách prozrazovala někde v rodokmenu retrívra. Reno se stal členem rodiny ode dne, kdy Cade odešel. Rachel hubené štěně vypiplala a pejsek se stal tmelem a držel rodinu pohromadě v prvních týdnech a měsících poté, co se otrásla v základech. Od začátku spal v nohách Racheliny postele a jiný pelíšek neuznával. Rachel nikdy neměla energii vyhnat ho do boudy dole. Navíc štěněti nahrával prostý fakt, že se po Cadeově odchodu zkrátka cítila v pokoji se psem bezpečněji. Už nikdy se pak nezabývala myšlenkou přimět Rena spát dole a navíc usoudila, že musí řešit závažnější problémy aneb, jak vždycky říkával její otec, „musí smažit větší rybu“. Vlastně to asi říká pořád, což však nevěděla jistě, protože s ním poslední dobou příliš nemluvila.

Další problém, s nímž se musí poprat.

Jako by jich neměla dost. Přetáhla si peřinu přes hlavu a zabořila se hlouběji do polštáře. Měla by si dopřát přece jen ještě pár minut odpočinku, pokud tedy dokáže po zavření očí usnout a v ideálním případě pokračovat spánkem bez strašidelných snů. Když už se jí má něco zdát, proč ne něco veselého a příjemného? Třeba o dovolené na Bahamách nebo Vánocích u babičky a dědečka, případně vášnivém sexu s pořádným chlapem. Dokázala by přijít na pár takových, o kterých by si bez výčitek nechala zdát...

Jenže skutečný život jí spánek narušoval a po několika neklidných minutách se natáhla pro telefon na nočním stolku a přitom

srazila skleničku s vodou. Naštěstí nebyla plná. „Krucinál!“ Skvělý začátek dne. Podívala se na telefon a spatřila datum. Není divu, že se jí noční můra zdála tak skutečná. „Sakra, sakra, sakra!“

Dvacet let od *toho* dne.

Přesně před dvaceti lety zalhala rodičům ohledně přespání u Lily, ke které však spát vůbec nešla a místo toho se s ní vyplížila do staré konzervárny.

Největší chyba jejího života.

„Musíš se s tím vyrovnat,“ promluvila nahlas a civěla ve tmě do stropu, což dělávala dost často. Až příliš často. Teď už rozhodně neusne.

Zívla a rozsvítila lampičku u postele. Malý pokoj se zalil příjemným světlem. Viděla šikmý strop nad sebou. V této ložnici kdysi spávala s Cadem. Maličko se jí sevřelo srdce. Naštvalo ji to. Nikdo ji nedokázal vytočit víc než její bývalý manžel.

Nemysli na něj!

No a co, že jste tenhle domek koupili společně nebo že se tady narodily vaše děti, ještě než jste rekonstruovali tuhle místnost, která původně bývala půdou. To všechno je pryč. A je to pryč už hezky dlouho.

„Ty jsi ale pitomá,“ pronesla nahlas a násilím přesmérovala myšlenky zpět – k nadcházejícímu dni a jeho významu.

Jak by se to dalo nazvat? Výročí? Kristepane, to zní blbě... Zkrátka jako by tenhle den nebyl dost špatný sám o sobě, Lila ještě navíc naplánovala závěrečnou schůzku organizačního výboru pro třídní sraz právě na dnešní večer.

Jak může být někdo takhle úchylný?

Když Rachel upozornila na význam dotyčného data a navrhla, aby se sešli jindy, Lilina hezká tvářička se na okamžik zachmuřila. „Já vím,“ přikývla a čelo jí zbrázdily vrásky. „Jenže to je jediný večer, který mi vyhovuje, a je to poslední víkend, kdy se můžu před srazem sejít. Divné, ale...“ rozechvěle se na Rachel usmála a pokrčila rameny. „Co naděleš? Je to už dávno, Rach.“ Lila odvrátila pohled.

Stály na široké vstupní verandě Lilina luxusního domu ve sva-hu. Stíny se dloužily, protože se slunce sklánělo k západu. Lila odtrhla oči od Rachel a zadívala se na střechy města pod nimi i na studené šedé vody řeky Columbie, na níž se daly rozeznat i rybářské

lodky. „I pro mě to je těžké, víš...“ přiznala a trošku zvažněla, což dělala jen výjimečně.

Rachel moc dobře věděla. Zdálo se, že Lila se přes Lukeovu smrt nikdy nepřenese, a důvod začal být zřejmý později toho roku, kdy těsně před Vánoce porodila Lukeova syna.

„Jenže my musíme jít dál, Rach,“ povzbuzovala ji Lila a znovu se na kamarádku zadívala. Ve světlých vlasech se jí odrážely slábnoucí sluneční paprsky. „A pokud to dokážu já, dokáže to každý. No ne?“ Naklonila hlavu. „Včetně tebe.“

Rachel se nepřela. Jak by mohla? Lila nejenže šla dál, ale došla i mnohem výš, až si nakonec vzala za manžela Cadeova otce, muže dvakrát tak starého jako byla sama. A to vše bez ohledu na Lukeova syna, na chlapce, kterého Luke nikdy neměl možnost spatřit.

Kvůli tobě.

Protože tys zastřelila vlastního bratra.

„Ne,“ řekla nahlas.

Za necelý měsíc budou mít ten pitomý sraz z krku a pak snad – bože, dej – bude moct pokračovat ve svém životě. Dnes je prostě jen další den. Prostě – jen – další – den. A večer jde k Lile, přestože se jí to pěkně zajídá. Jenže nesmí dopustit, aby ji jedna příšerná chyba pronásledovala celý život.

Stačí dvě dekády, ne?

Podívala se na digitální budík, který modravě zářil na nočním stolku.

Pořád ještě není šest.

Každé ráno se probírala zhruba ve stejnou dobu. O pár minut dřív, než měla nastavený budík – radiobudík vyladěný na oblíbenou stanici, aby vstávala s hudbou. Což byl smutný vtíp. Ode dne, kdy si zhruba před dvěma lety budík koupila, v den, kdy se Cade odstěhoval, ji nikdy neprobouzela hudba, zprávy nebo hlášení o dopravní situaci, ba dokonce ani reklamy. Tůdle. Nepříjemně často ji ze spánku vytrhla noční můra a už nedokázala usnout, tudíž bylo naprosto jedno, jestli jí k tomu hrálo rádio nebo za svítání střílel výfuk auta.

Ze zvyku budík zamáčkla, jen aby nezačal hrát osmdesátkové hi-ty případně vyřvávat zprávy nebo bůhvíco dřív, než se vrátí z běhání.

Pak se svalila z postele a cestou k oknu málem šlápla na Rena. Vyhledla přes záclony na zahrádku dole.

Dokonale oplocená.

Vrátka zavřená.

A dveře do domu zamčené, okna zajištěná. Což moc dobře věděla. Měla ve zvyku všechno každý večer obcházet a udělala to i včera. Počítala bezpečnostní zámky. Čtyři. Na vstupních dveřích, zadních dveřích, posuvných dveřích a schodišti. Okna měla také spočítaná. Celkem šestnáct včetně sklepních. I ta kontrolovala. Všechna byla dokonale utěsněná.

V tichu časného rána se zahrádka ještě utápěla ve tmě. Podívala se po jejím obvodu, nakukovala přes sklo a ujišťovala se, že venku v křoví ani mezi stromy kolem neudržovaného trávníku nikdo nečihá.

Přinejmenším nikoho neviděla. Neskrýval se ve větvích přerostlé jedle, ani se nepřiplácl ke zdi přístřešku pro auto.

Vzpamatuj se.

Jenže i to bylo součástí její ranní rutiny.

„Všechno v pořádku,“ řekla nahlas a zaplavila ji úleva. Pak se obrátila na psa, který už stál a protahoval se. „Připraven na pořádný rokenrol?“ Odešla do koupelny, kde si jen opláchl obličej.

Podívala se do zrcadla, vlasy měla jako obvykle divoce rozčuchané, přestože si kaštanové kudrny už večer vyčesala na temeno a zajistila gumičkou, ale vždycky sebou v noci tak házela, že plno pramínek vyklouzlo. Upravila si je tedy do culíku a zamračila se na sebe.

Najednou se jí do podvědomí prodrala nevídaná vzpomínka. V duchu se vrátila o pár let nazpět a viděla se, jak stojí přesně tak jako teď jen v kalhotkách a podprsence před širokým zrcadlem nade dvěma umyvadly. Koupelna tehdy byla plná teplé páry a Cade vylézal ze sprchy a postavil se za ni. Nahý ji objal kolem pasu, prsty vklouzl pod okraj jejích kalhotek a pokračoval níž. Zezadu ji líbal na šiji.

„To myslíš vážně?“ ptala se ho se smíchem.

„Co bys řekla?“ Vyklenul černé obočí – viděla to v oroseném zrcadle. Byl nejmíň o hlavu vyšší, pleť měl tmavší než ona, rýsovaly se

mu svaly, i přes strniště byla patrná ostře řezaná čelist, díval se na ni, pobaveně zvlínil rty a oříškové oči mu potemněly vášní.

Ach... bože...

Když si na to vzpomínala, chvěla se jen při tom pomyšlení.

Na sex.

Moc jí chyběl.

Dělalo jí to starosti.

A co hůř – stýskalo se jí po něm. Po Cadeovi.

To ji naprosto vytáčelo a moc nerada si to přiznávala. Vlastně by to nepřiznala nikdy. Nemůže si dovolit takovou trapnost a chtít ho zpátky. Popadla kartáček, vymačkala na něj pastu a čistila si zuby tak energicky, že by si málem sedřela sklovinu z řezáků, kdyby se nevzpamatovala. Co blázní? Proč myslí na Cadea?

„Je to tragéd,“ zamumlala Rachel s plnou pusou pěny. „Podváděl mě.“ Vyláchlá si ústa – jen naklonila hlavu pod kohoutek, vyklok-tala studenou vodou a všechno vyplivla do umyvadla. Napřímila se, znovu se na sebe podívala a viděla už jen svůj odraz. Cadeovy ostře řezané rysy díkybohu zmizely i se vzpomínkou. „Skvělé. Nevracej se.“ Zamračila se a uvědomila si, že takhle mluví se svým bývalým. Zase. „Jsi fakt blbá!“ Teď pro změnu mluvila sama se sebou. Páni... To není o moc lepší. Není divu, že pořád chodí ke cvokařovi – od doby, kdy se Cade odstěhoval.

Spíš od doby, kdys ho vypudila.

Úzkost vystrkovala své ošklivé růžky, a tak otevřela prosklenou skříňku, našla na horní policičku lahvičku Xanaxu a odšroubovala víčko. Vysypala si do dlaně tabletu, několik jich zůstalo v lahvičce. Najednou se zarazila a počítala zbylé prášky. Jenom pět. Nemělo by jich být víc? Copak neměla skoro celé balení, když se je rozhodla přestat brát? Kousla se do rtu. Nemohla si vzpomenout. Ale ano, podle štítku z lékárny jich měla předepsaných třicet a zpočátku je brala každý den... Zarazila se. Přísahala by, že jí měla zbýt asi polovina měsíční dávky – tedy něco přes patnáct.

Nebo se plete?

Poslední týdny byly hodně náročné a tabletky si brala porůznu, takže zřejmě vzala víc, než si myslela.

Nebo ne?

Je možné, že se někdo vplížil do koupelny a ukradl jí Xanax? Zloděj by přece sebral celou lahvičku. Nevysypal by jen pár pilulek.

Že by Harper nebo Dylan...? Nesmysl! Její děti by jí nikdy nekradly léky. Ani jejich kamarádi. Pomyslela na děti a jejich vrstevníky. Vždyť jsou hrozně mladí... „Hloupost.“

Jenže ve skutečnosti to nevěděla jistě.

Zůstává ti tam šest tabletek. Zapamatuj si to.

Vrátila prášek do lahvičky a uzavřela ji víčkem. Pak zabouchla lékárníčku, znovu zahlédla v zrcadle svůj odraz a všimla si ustaraného výrazu v očích. Pravdou totiž zůstávalo, že pro ni děti začínaly být stále větší záhadou, měly svá tajemství, už na ní nebyly závislé, už tak snadno nepřiznaly barvu, když na ně udeřila.

Prostě naprosto normální pubertáči.

Jenže ti zmizelo pár tablet Xanaxu. To je ti jasné.

Nejistě se převlékla z obřího trička, ve kterém spala, a natáhla na sebe běžecké oblečení: pevnou podprsenku, funkční nátělník s dlouhým rukávem a legíny. Dolů sešla v ponožkách a zastavila se u dveří do pokojíčku Harper.

Všude klid.

Nakoukla dovnitř. Bylo tam nedávno vymalováno – tentokrát do šedavých odstínů, v pokoji panoval jakýs takýs pořádek, pokud si člověk nevšímal organizovaného nepořádku na toaletce poseté lahvičkami, tubičkami, kartáčky a líčidly. Dcera spala na peřině, jedna ruka jí visela přes okraj postele, světlé vlasy padaly do očí. Samozřejmě měla v uších sluchátka. Harper jednoznačně nevěděla o světě.

Rachel za sebou opatrně zavřela a přešla chodbu k synovu pokoji. Nevšímalá si nápisu NEVSTUPOVAT a směšné policejní pásky přes dveře, stiskla kliku a nakoukla dovnitř. Dylan byl zamotaný v pomačkané hromadě ložního prádla a příkrývek, vůbec ho neviděla, vyčnívalo mu jen temeno hlavy. Podlaha byla posetá plastovými lahvemi od limonád a iontových nápojů, zmuchlanými obaly od pokrmů z rychlého občerstvení a herními ovladači. Na obrovském starém pracovním stole pod oknem stály nejrůznější počítače s vybavením a vše, co bylo zapotřebí k hraní videoher. Na všechno se dost prášilo.

Pokoj by se dal uklidit snad s použitím vidlí nebo lopaty, pokud by se k tomu někdy odhodlala.

Ne, oprava: *On* by potřeboval vidle, aby ten svůj nepořádek uklidil.

V jednom se Dylan s tou policejní páskou na dveřích trefil: jeho pokoj skutečně vypadal jako místo činu. V natolik katastrofálním stavu, že by se v něm snad dalo ukrýt i několik mrtvol.

Nejvyšší čas to změnit.

I jeho dveře tiše zavřela a s Renem v patách si opakovaně zkontrolovala kapsy, jestli v nich má baterku a pepřový sprej. Ujistila se, že je hlavní vchod zamčený na petlici, a ven prošla kuchyní a z ní zadními dveřmi na prosklenou verandu. Nejprve vypustila na dvorek Rena. Zatímco se pes věnoval očichávání trávy zvlhlé rosou, Rachel sáhla po běžeckých botách, skočila do nich a začala se protahovat. Nakonec si oblékla bundu a sundala z háčku vodítko, připravená vyrazit ze dveří, které za sebou pečlivě zamkla a modlila se, aby její prastarý zabezpečovací systém pořád fungoval. Jakmile připnula psa na vodítko, znovu se bedlivě rozhlédla po zahrádce, ověřila si, že branka je také zavřená na závoru, a definitivně vyrazila. Běžela docela rychle, Reno s ní bez problémů držel krok.

Vzduch byl obtěžkaný příslibem deště, chodníky mokré a na obloze i v nadcházejícím časném jitru ještě rozeznávala pár hvězd. Jenže byla sama a bedlivě sledovala, kdo se venku v blednoucí tmě brzkého rána kromě ní pohybuje: lidé, kteří venčili psy, doručovatelé novin, další běžci, tu a tam se vždycky někdo vynořil. Probíhala čtvrtí postavenou po druhé světové válce, v době, kdy bylo město na vrcholu jak v těžbě dřeva a následném zpracování, tak v konzervování ryb. Pár dalších domů ještě vyrostlo v pozdějších letech, některé přiléhaly k domům sousedním, některé ne. Rozjíždějící se poválečná ekonomika bohužel posléze ubrala na tempu a teď už Edgewater nebylo živé, rozvíjející se město, ale proměnilo se spíš v sídliště pro lidi, kteří pracovali v Astorii, protože ta byla vzdálená jen nějakých patnáct kilometrů na západ u ústí řeky Columbie.

Rachelina rodina zde bydlela po několik generací a možná právě to byl důvod, proč zatím neodešla. Napadlo ji ale, že to teď, když momentálně nemá pořádnou práci, možná přehodnotí. Sklonila se

pod nízkou jedlovou větev a upírala pohled na popraskaný a nerovný chodník. Periferním viděním však stále vnímala všechno kolem sebe.

Na hlavní silnici podél řeky byl slabý provoz, a tak i se psem přeběhla na druhou stranu, přestože ještě neměla zelenou, a pokračovala přes parkoviště za prodejnu člunů na cyklostezku těsně u řeky. Proti proudu zrovna plul tanker, v mlze nad hladinou jen taktak rozeznávala jeho masivní obrysy. O něco dál na sever poblíkávalo na protějším břehu několik světýlek.

Toto byla její nejoblíbenější denní hodina, spíš jen pár tichých minut těsně před úsvitem, kdy zaháněla své noční demony.

Kristepane, pomyslela si. Jsem to ale magor.

Není divu, že si Cade začal s jinou.

Zase Cade. „Tak dost,“ zavelela nahlas.

Zařala zuby a zrychlovala. Stále přidávala, ale Reno s ní držel krok, jazyk mu visel z huby, uši pleskaly.

Navzdory venkovnímu chladu se začínala potit. Zrychlovala víc a víc, pes vytrvale po jejím boku. Za pár minut už byla v táhlé zatáčce cyklostezky procházející za Abeho podnikem, otevřeným celou noc, a zahlédla i konzervárnu Sea View, nebo spíš to, co z ní zbylo. Trouchnivější obří hala vystavěná na hniječích pilotech nad řekou. Pozemky na břehu byly obehnané zrezivělým a propadajícím se drátěným plotem. Právě tím proklouzla před tolika lety do bývalé fabriky na zpracování ryb. Zatínala zuby víc a víc.

Dvacet let.

A pořád ji to pronásleduje.

Nicméně tímto směrem běhala každé ráno a civěla na starou konzervárnu, jako by jednoho dne mohla získat odpovědi na otázky, které ji strašily polovinu života. Nakonec to nejspíš vzdá a už nikdy kolem hal nepoběží.

V duchu si tu scénu přehrávala.

„Prostě si musím promluvit s Lukem,“ naléhala na ni Lila, když vyšly před dvaceti lety z Rachelina domu a mířily do konzervárny. „Je to opravdu, opravdu strašně důležité a potřebuju, abys byla se mnou.“

„Mohla bych zůstat venku.“

„Asi ano. Ale nevím, jak dlouho se tam zdržím. Nejdřív ho musím v té tmě najít. Nesmí se tam svítit baterkama. A navíc už máš přece zbraň. Luke ti ji dal.“

„No jo, vím.“ Rachel cítila v batůžku zátěž – airsoftovou pistoli.

„Nemusíš hrát s ostatními. Já tě... jenom tě tam dneska potřebuju mít. Nechci tam jít sama.“ Lila si kousala spodní ret a vypadala nervózně, jako by se bála, že ji Rachel odmítne.

„Fajn. Tak jo. Půjdu,“ ujistila ji Rachel a do nosu jí pronikala vůně řeky.

Dopustila se své největší životní chyby.

Teď se zdálo, že se chátrající komplex továrních budov postavených nad říční hladinou stále obludně zvětšuje, a čím víc se k pozemku blížila, tím působil zlověstněji. Nemovitost za ta léta mnohokrát prodávali a přeprodávali, ale kvůli urbanistickému členění města a různým právním obtížím se nikomu nepodařilo starou konzervárnu přestavět a využít. To se teď mělo konečně změnit, protože přes vybledlou ceduli NA PRODEJ s ještě vybledlejší fotografií Lily Ryderové a jejím telefonním číslem už byl přelepený obrovský nápis PRODÁNO. Zvláštní, pomyslela si Rachel, že nakonec nemovitost neprodala zrovna ona, byť sehrála jistou roli při prodeji místa, které jí navždy změnilo život – a samozřejmě i všem ostatním. Nedokázala to dotáhnout. Pokud Rachel správně chápala, Lilu noví majitelé oběšli. Vloni totiž požádalo konsorcium investorů přímo o svolení rekonstruovat konzervárnu a udělat z ní kanceláře, restaurace a obchody společně s malými byty, vyčnívajícími nad vodní hladinu. Skvělé. Bylo načase, aby prastará obludná fabrika zmizela navždy. Možná, že když konzervárna pomyslně zmizí ze světa, zbaví se Rachel konečně bolesti a pocitu viny. Třeba to všechno bylo součástí Lilina plánu.

„Už to konečně strhněte,“ okomentovala nahlas své myšlenky, zpomalila v běhu a nakonec klusala na místě a nepřestávala upírat pohled na budovu, v níž zemřel Luke.

Se skřípěním zubů hleděla na hrozivou zchátralou halu. Zvedl se jí žaludek a na jazyku ucítila kyselou pachut' jako vždy, když vzpomínala na události té noci. Přesto se nutila běhat touto trasou každý den, až tak daleko, dokud neviděla omšelé zdi konzervárny Sea View s její nyní nečitelnou zrezivělou cedulí, která visela nakřivo

u propadlých vrat. Brala to jako své pokání. Uvalila ho na sebe sama. Za to, že připravila o život svého bratra.

Hrdlo se jí svíralo smutkem.

„Dělej,“ zašeptala na adresu psa a ještě naposled se na chátrající budovu podívala.

Reno znal její zvyky a už odbočoval z asfaltové silničky a hnal se po vyšlapané blátivé pěšině. Vtom zahlédla muže oblečeného v černém. Stál na silničce za ní. Nehýbal se. Jako by se i on zastavil, aby se podíval na konzervárnu.

Prěsvědčovala se, že o nic nejde, že tudy chodí spousty lidí, ale vyrazila a znovu nasadila svižné tempo. Prolétla přes prázdné parkoviště, kde se na usychající trávě zachytila rosa a na obvykle prašné stezce to dnes po dešti klouzalo. Zpoza hor na východě už vycházelo slunce, měkké světlo dopadalo na hladinu, najednou viděla krajinu kolem sebe ostřeji, světlo pouličních lamp začínalo blednout, znovu se ocitla na okraji města a zkrátila si cestu přes dvě zadní uličky na hlavní třídu.

Muž v černém ji nesledoval.

Samozřejmě.

Odbočila za poslední roh a zpomalila do chůze. Zahlédla známý neonový nápis a usmála se. Mezi kancelář pojišťovny a pizzerii v přízemí staříckého hotelu přestavěného na obchodní dům byla vmáčknutá její oblíbená kavárna s rozsvíceným logem, obrovským zářícím kávovým hrníčkem s proužkem bílé páry kroučícím se nad jeho okrajem. Neonový hrníček visel vysoko nad markýzou a nápisem DENNĚ ČERSTVĚ MLETÁ.

Podnik milovaný místními, vyhledávaný zejména časně ráno na první posilující šálek.

„Hned jsem zpátky,“ řekla psovi jako vždy a přivázala ho vodítkem k lavičce. Všimla si, jak několik mužů usazených venku s kouřícími hrnky zvedlo obočí a vyměnilo si významný pohled.

Nic příjemného.

Dávno byla zvyklá na to, že na ni lidé civí a šeptají si. Před několika lety došla před dveře místního holičství, kam dostrkala Dylana, aby si nechal zkrátit vlasy, a zaslechla hovor dvou žen vycházejících z nedalekého obchodu.

„To je ona..., vzpomínáš? Povídala jsem ti o ní.“

Rachel se ohlédla a zjistila, že vyšší z žen na ni dokonce ukazuje prstem.

„Hej!“ křikla na ni Rachel, ale žena se nenechala vyrušit. Bylo jí přes padesát, měla přísný výraz a nastupovala do starého prorezlého stejšnu na stranu spolujezdce.

„V té zchátralé konzervárně kousek za městem zabila svého bratra.“

„Tahle?“ Mladší žena byla hezky zaoblená a mžourala zpoza červených brýlí přímo na Rachel.

„Jo. Doslova se vyvlíkla z vraždy, to ti povídám. Tvrdila, že to byla nehoda. Ještě s dalšíma výrostkama tam hrála nějakou nechutnou hru, a právníci ji z toho vysekali. Její foťák byl tehdy policajt. Detektiv. On ji tam našel.“ Odemkla auto a mlaskla. „Neskutečný.“ Její spolence usedla do starého chevroletu, ale řidička zůstala vedle otevřených dveří a civěla na Rachel přes vybledlou střechu auta, jako by ji provokovala k reakci.

„Jak s tímhle může žít?“ zeptala se jí spolence a zabouchla dveře.

„Bůh ví.“

„Mami?“ ozval se Dylan a zatahal ji za ruku.

Rachel nechtěla dělat scénu, když s sebou měla syna, a tak ho dostrkala do holičství, kde už na ně čekali. Vřelo to v ní ale vzteky a sledovala auto přes výkladní skříň, jak pomalu vyjíždí od chodníku a zařazuje se do provozu. Ještě i teď po letech cítila, jak jí hoří obličej.

Ani jednu z těch žen neznala.

Tu starší pak viděla už jen jednou, protože jela městem svým starým rezavým chevroletem.

Jenže Rachel v městečku znali všichni. A věděli o její dávné tragédii.

Navíc se zdálo, že nikdo nezapomněl.

Odkáslala si a zahnala nepříjemnou vzpomínku, protože otevřela posuvné dveře a ven k ní zavanula příjemná vůně horké kávy a pečiva. Kávovar bublal a syčel. Vzadu v maličkém lokále seděli čtyři štamgasti s iPhony a novinami na kulatém stole.

Za pultem stála vysoká a štíhlá Brit Watkinsová, Rachelina spolužačka ze střední. Světlé vlasy měla stažené do pevného uzlu, v uších velké zlaté kruhy a pod zástěrou se jí klenulo těhotenské bříško. „Ahoj, Rach!“ pozdravila, když vzhledla od hrníčku, do kterého presovala kávu. Podala ho muži ve frontě před Rachel. Byl to tak sedmdesátník s šedivým strništěm. Zaplatil hotově a přesnou částku, nechal na pultu čtvrták spropitného a ustoupil stranou, aby si kávu dochutil smetanou a umělým sladidlem.

„Co to bude?“

„Dneska třeba půllitr.“

„Máš ho mít.“ Brit se usmála, ale vlastně jen roztáhla koutky. Úsměv jí nepronikl až do očí, což u ní bývalo běžné. Rozhodně od té noci. Možná i předtím. Brit byla také jednou z těch, kdo se před dvaceti lety účastnili hry v konzervárně, a podobně jako většina lidí, kteří tehdy byli na místě tragédie, se chovala ke spolužačce obviněné ze zabití nevlastního bratra s jistou rezervovaností.

Rachel přikývla. „Ještě tyčinku s javorovým sirupem a čokoládovou koblihu se sypáním.“

Brit jen zvedla obočí.

„Pro děti.“ Usmála se. „Neodsuzuj mě.“

„Snídaně šampiónů,“ konstatovala Brit, a zatímco nechávala překapat kávu, zvedla koutek. Pak vložila do sáčku pečivo.

„Měly těžký týden. Ne, vlastně to není tak úplně přesné. Jejich život je čiré blaho. To *já* jsem měla těžký týden.“

Brit se nepokrytě uchechtla. Nevídáno. „Chápu. Pubertáci. Mám tady v práci celkem čtyři, když počítám Mickeyho, který se myslím na své šichtě ještě neukázal. Takže... prosím pěkně.“ Podala Rachel bílý papírový pytlík a drobné.

Rachel ze zvyku hodila mince do nádoby na spropitné. „Jdeš dneska večer k Lile? Na tu schůzi ohledně třídního srazu?“

„Cože? Počkat. Ne.“ Brit pohlédla na kalendář pověšený nad poličkou plnou hrnků. „A sakra. Vážně? Ono to je dneska?“

„No jo...“

„Krucí! Nikdy jsem se do toho neměla nechat zlanarit,“ povzdychla a ustaraně zkrabatila čelo. „Hádám, že se Pete dneska bude muset postarat o děti sám.“ Dlouze si odfoukla. „Jenže já jsem

teď v jednom kuse hrozně unavená. Chodím sem před pátou ráno pět dní v týdnu, a s tímhle...“ potukala prstem na vystupující břicho, „jsem *vždycky* unavená.“ Znovu si povzddechla. Otevřely se dveře a dovnitř vstoupila žena na vysokých podpatcích, v úzké sukni a kožené bundičce.

„Přijdeš teda?“ zeptala se Rachel.

„Řekla bych, že nemám moc na vybranou. Slíbila jsem, že zařídím na tu akci občerstvení, a slib splním. Pete se mohl zbláznit, když se dozvěděl, že jsem se nabídla, jenže když jsem už jednou kývla, nemůžu dost dobře vycouvat. Zavázala jsem se k tomu loni a teď...“ sklopila pohled k těhotenskému břichu, „hopla!“

Rachel věděla o Britině překvapivém těhotenství naprosto všechno. Její manžel Pete byl nadšený, protože doufal, že se po třech holkách konečně dočká vytouženého syna. Ovšem Brit tolik nejásala.

„Nechápu, jak mě Lila do toho dokázala uvrtat. Páni, proč jsem jí to občerstvení slibovala?“ Brit otírala hubičku na páru u kávovaru přímo pomstychtivě. „Byla jsem úplně mimo.“

„Ona dokáže být neústupná.“

„To je slabé slovo,“ odfrkla pohrdavě Brit.

Lila. Vždycky tajuplná. Kdysi Rachelina nejlepší kamarádka. Matka Lukeova syna. Momentálně provdaná za Cadeova otce. Tudíž z ní vlastně byla Rachelina ex tchyně a dostala se tím do kategorie ještě horší než „divná“ nebo „úchylná“, jak pravil její syn. Podle Rachelina odhadu nebyl Dylan daleko od pravdy. Lila šest let po maturitě začala chodit s Charlesem Ryderem, vdovcem o pětadvacet let starším než ona. Manželství nějakou záhadou vydrželo, a naopak Rachelino a Cadeovo krachlo.

Vůbec se jí o tom nechtělo přemýšlet.

Vůbec.

3. KAPITOLA

Cade rozhodil paže, prsty škrábal o prostěradlo, jak ve spánku hledal Rachel, ovšem zase ji nenašel. Pomalu se probouzel, otevřel oči a v tu chvíli mu došlo, jaká je tvrdá skutečnost. Je sám. Ve své posteli. Ve vlastní garsonce. „Kruci.“

Jak dlouho mu potrvá, než mu naplno docvakne, že je rozvedený, jeho bývalá manželka zůstala s dětmi a žije si svůj život? Měl by se s tím raději krucinál nějak vyrovnat! Všechno pěkně podělal a teď za to krutě platí. Každý den, sakra.

„Do pr...“ Svalil se z dvacet let staré široké postele, na které s Rachel spávali, než si koupili novou větší. Jenže ta zůstala doma jeho manželce, když ho vykopla. Tuhle proleželou si vytáhl z garáže.

I s tím je na čase něco dělat.

Nová matrace, nový život.

No jo, jasně.

Protáhl se, slyšel, jak mu křupe v zádech, prošel se miniaturním bytem a všiml si otevřeného notebooku v obýváku, kde nechal svítit. Televizi měl stále naladěnou na čtyřiadvacetihodinové zpravodajství, zvuk vypnutý. Kolem křesla byly rozházené noviny z posledních tří dnů a na stolku leželo několik šanonů s případy, které si pročetl. Pak utkvěl pohledem na poloprázdné láhvi skotské a osamělé sklenice vedle ní.

Není divu, že mu buší v hlavě.

„Pitomče,“ nadával si, zvedl láhev a ucítil opojnou vůni alkoholu. Láhev znovu zašrouboval a odnesl do kuchyňky. Vrazil ji do skříňky nad lednicí. Měl ji vylít a zbavit se tak pokušení, ale nedělal to. Nedokázal to udělat za několik posledních let. Po rozvodu nejdřív nasával jak duha, aby zapomněl, nebo ze vzdoru, případně aby si otupil smysly. Nějak se mu to nikdy nechtělo moc podrobně analyzovat. Poslední dobou v tom však bylo něco víc. Nedal si jen jeden drink na chuť večer po dlouhém pracovním dni, ale spíš tři čtyři sklenky nebo i víc. Na každé zdravotní prohlídce tvrdil, že vypije tak panáka nebo dva týdně, ale doktoři jeho lež určitě prokoukli.

Koho se snažil obalamutit?

Zaťal zuby a řekl si, že konzumaci alkoholu musí mít pod kontrolou, že s ní nemá problém, není jako jeho tchán... sakra, přesněji řečeno *bývalý* tchán Ned Gaston. Ten miloval alkohol natolik, že ho tato neblahá záliba dovedla k předčasnému odchodu do důchodu. Ano. Rachelin otec Ned, *ten* má skutečný problém. A navíc legendární výbušnou povahu.

Nechod' tudíž v jeho stopách, Rydere. Buď chytrý.

Hodil do sebe dva brufeny, zapil je sklenicí vody a další půlhodinu strávil cvičením – nejdřív dělal kliky a na malé hrazdě, kterou si instaloval mezi dveře do šatny, shyby, a pak přešel k veslovacímu stroji. Dal si pořádnou zátěž, a než z něj slezl, byl zpocený jako myš. Následovala rychlá sprcha a holení. Oblékal se automaticky a kocovina – pokud šlo opravdu o kocovinu – pomaličku mizela, dřív než sesbíral šanony s případy a notebook a vyrazil ze dveří k obrovskému otrískanému pick-upu, do něhož bylo možné přidat další řadu sedaček. Koupil ho těsně po rozvodu od svého staršího bratra. Deset let starý Chevrolet Silverado nebyl sice přesně tím, co tehdy asi potřeboval, ale kdo ví, třeba se mýlil...

Nebylo by to poprvé.

Zajel ke kiosku, objednal si přímo z okýnka auta kelímek s kávou a rohlíček a pokračoval na stanici, což byla malá cihlová budova ve starší městské čtvrti, hned vedle věznice. V kanceláři se posadil ke stolu, přesně na místo, kde svého času sedával Ned, Rachelin otec. Kávu z kelímku už vypil, a tak zašel dozadu do kuchyňky,

což byl spíš jen výklek na chodbě vedoucí do věznice. Tísnily se v něm dva stolky, pár neuspořádaných židlí, kávovar a lednice. Býval často prázdný. Dnes ráno zde však u kulatého stolku seděli dva jeho kolegové a mezi sebou měli místní noviny. Mendoza pročítal sportovní stránku a Nowak s obtížemi luštil hádanku dne – slova s přeházenými písmenky.

„Krucinál, co je tohle za slovo?“ bručel si pro sebe Nowak a cvakal propiskou. „N-A-X-L...“

Cade sklopil pohled k písmenům. „Larynx.“

„Cože?“

„Jako odborný slovo pro krk.“

„Já vím, ale... krucinál.“ Nowak byl mohutný padesátník se zrzavými vlasy na ježka, oplácaným obličejem zdánlivě příliš velkým, protože oči, nos a pusu měl uprostřed zvláště blízko u sebe. Pracoval jako policista na tomto oddělení, co Cade pamatoval. Prostě „srdcař“. Jeden ze tří nebo čtyř místních, kteří chodili na střední a možná vystudovali i bakaláře, ale skončili tady.

Mendoza se nenamáhal potlačit úsměv a vzhlédl. V tmavých očích mu zablýsklo. „Třeba je prostě chytřejší než ty, Ede,“ prohlásil, když k nim vplula Donna Jean Porterová ze sekretariátu.

„Nezlobit, kluci,“ pronesla varovně s vševědoucím úsměvem. Donna se už blížila k padesátce, byla rozvedená, malá, světlavá, neustále bojovala s nadváhou a zkoušela nové diety. Pracovala zde déle než Cade a partnery střídala rychleji než diety. Strčila do ledničky kelímek s něčím, co vypadalo jako tvaroh.

„My nikdy nezlobíme,“ prohlásil Mendoza.

„No jistě.“ Vpředu u pultu zazvonil telefon, tak rychle vyběhla na chodbu, a jak se blížila k recepci, podpatky jí hlasitě klapaly.

„Jo, čistě pro pořádek,“ volal na ni Nowak, „Ryder není chytřejší než já. Je akorát na tyhle zatracené hračky líp stavěnej.“ Nowak upil kávy a vepsal písmenka do odpovídajících políček. Cadeovi záležel pohled na titulní stránku. Slyšel Donnu z recepce, jak se snaží někoho v telefonu uklidnit. „Určitě se objeví, ale jistě, budeme ho hledat. Už jste mluvila s místním útulkem a veterinářem, ano, ano, vím... Jaká že to je rasa...?“ Jenže hovor utíchal a on ho přestal vnímat, protože zíral do novin před sebou na hlavní titulky: